

یک‌شنبه ۱۱ مهر ۱۴۰۰ • ۲۶ صفرالحرام ۱۴۴۳ • ۱۲ اکتبر ۲۰۲۱

اخبار

وایزن فرهنگی ایران در تونس خبر داد؛

مصر مسابقه‌ای پژوهشی درباره آثار ابن خلدون بر گزار می‌کند

رایزنی فرهنگی ایران در تونس در تازه‌ترین مطلب خود درباره یک جایزه فرهنگی به نام ابن خلدون خبر داده است، اما این جایزه نه در تونس بلکه در مصر برپا می‌شود.
این مطلب را در ادامه بخوانید:

در بسیاری از حوزه‌ها مانند علوم اجتماعی، تاریخ و اقتصاد، از زمان و عصر خود جلوتر بود. او این خلدون بود که همیشه به عنوان مرجعی در تدوین برنامه‌های علمی تاریخی و مطالعه پدیده‌های اجتماعی باقی خواهد ماند. همه غرب در برابر تالیفات این علامه بی‌تأثیر، تاریخ‌نگار یگانه و دانشمند درخشان به احترام و اکرام ایستاده است، اما سابقه داشته است که عرب‌ها ارزش این مرد و جایگاه اندیشه‌های فلسفی او را فراموش کنند یا خود را به فراموشی بزنند.

تردیدی وجود ندارد که فراخوان وزارت فرهنگ مصر برای رقابت پژوهشگران مصری و تونسی در مسابقه‌ای با محوریت آثار ابن خلدون، می‌تواند یادآور سهر این نابغه عربی در روشن کردن راه بشریت باشد.

این خلدون و تفکر آینده‌نگرانه

ابن خلدون در روز ۲۷ می ۱۳۳۲ میلادی در تونس پایتخت به دنیا آمد و امروز این کشور یاد این علامه را به نصب مجسمه در وسط پایتخت که هنرمند فقید زبیر ترکی در سال ۱۹۷۸ آن را ساخت، گرامی می‌دارد.

اخیرا نیز شهرداری تونس به ترمیم این مجسمه و زیباسازی میدان آن اقدام کرد اما یک اشتباه نگاشی در سخن معروف ابن خلدون که گفت: «تاریخ در ظاهرش چیزی بیشتر از اخبار نیست اما در باطنش بررسی و تحقیق است.» رخ داد که شهرداری بعد از موجی از خشم و تمسخر، در تلاش برای اصلاح آن اشتباه برآمد. این حادثه، یکی جز کوته نظری و ساده اندیشی در برخورد با بزرگان و حفاظت از آثار علما ندارد. به نظر می‌رسد که تونس فرصت استفاده از درخشش علمی و فکری علامه ابن خلدون و انتشار تصویر فرهنگی را که صاحب کتاب «المقدمه» یکی از برجسته‌ترین ستون‌های آن به شمار می‌آید، از دست داده است، اما در مقابل، کشورهای عربی همچون مغرب و مصر که این دانشمند در آن زیست، به دنبال آن هستند که حتی از عبور این خلدون از خاک خود بهره برداری کنند.

در همین رابطه، مصر از برگزاری یک مسابقه پژوهشی درباره آثار ابن خلدون تونسی خبر داد، دانشمندی که بخش بزرگی از زندگی خود را در مصر گذراند و سلطان مملوکی الظاهر سیف الدین برقوق (۱۳۲۶ – ۱۳۹۹) با شوق بسیار از او استقبال کرد و مسند قضاوت به او عطا کرد. ابن خلدون در مصر از احترام زیادی برخوردار شد تا اینکه در همان جا از دنیا رفت و به خاک سپرده شد.

وزارت فرهنگ مصر اعلام کرد که این مسابقه، برای پژوهشگران و علاقه‌مندان به ابن خلدون در مصر و تونس و در حوزه‌های پژوهشی زیر طراحی شده است: شرایط عربی در نوشته‌های ابن خلدون، تفکر آینده‌نگرانه در فلسفه ابن خلدون، خوانشی تحلیلی در مقدمه ابن خلدون، تأثیر ابن خلدون در پایه گذاری جامعه شناسی و امتداد اندیشه ابن خلدون به غرب.

گفتنی است روز ۱۵ نوامبر ۲۰۲۱ به عنوان آخرین فرصت دریافت پژوهش‌ها تعیین شده است.

۲۰۲۱ – ۲۰۲۲: سالی برای فرهنگ مصر و تونس

این مسابقه در سایه اقدام روسای جمهور مصر و تونس یعنی عبدالفتاح السیسی و قیس سعید به اعلام سال ۲۰۲۱–۲۰۲۲ به عنوان سال فرهنگ مصر و تونس طراحی شد.

خاتم ایناس عبدالدایم وزیر فرهنگ مصر در یک گفت‌وگوی مطبوعاتی گفت: «مخاطبان برگزاری یک مسابقه پژوهشی بزرگ درباره آثار دانشمند و متفکر تونسی ابن خلدون که بخشی از زندگی خود را در مصر گذراند، جامعه مصر و تونس هستند و هدف از آن تأکید بر عمق روابط میان دو کشور است. این مسابقه توسط کتابخانه بزرگ قاهره وابسته به حوزه تولید فرهنگی با همکاری بخش روابط فرهنگی خارجی و شورای عالی فرهنگ برگزار می‌شود.»

خاتم وزیر افزود که چندین میزگرد نیز درباره موضوعاتی که ممکن است بحث درباره آنها ارزش افزوده‌ای به صنعت فرهنگ در تونس و مصر ببخشد، برگزار خواهد شد. وی به عنوان مثال به مبادله تجارب درباره جشنواره‌های فرهنگی و هنری بین‌المللی در سایه شیوع ویروس کرونا اشاره کرد و افزود که یک میزگرد نیز درباره صنعت نشر با عنوان «فرصت‌ها و چالش‌ها» ی این صنعت، با شرکت اتحادیه ناشران در مصر و تونس و تعدادی از مسئولان حوزه نشر از وزارت فرهنگ دو کشور برگزار خواهد شد.

عبداللایم همچنین خاطر نشان کرد که تعداد زیادی از تولیدات فرهنگی مصر به تونس ارسال شده است تا به نام مصر به کتابخانه ملی تونس یا به تعدادی از کتابخانه‌های دیگر ارائه شود. گفتنی است این آثار، توسط اداره کل کتاب، مرکز ملی ترجمه و سازمان قصرهای فرهنگی به چاپ رسیدند. این مسئول مصری افزود که در چارچوب استفاده از اعتبار فراوان مالیاتی و کوتاه و مستند، مرکز ملی سینما تعداد زیادی از فیلم‌ها را برای ارسال به تونس به منظور پخش در مناسبتهای فرهنگی به محض ثبات اوضاع کرونا انتخاب کرده است.

مساله مطالعه یا عدم مطالعه کتاب‌های داستانی و غیردرسی توسط دانش‌آموزان، یکی از مسائلی است که سال‌هاست گریبانگیر حوزه کودک و نوجوان است و نظرات مختلفی هم درباره‌اش مطرح می‌شود. زهره نیلی خبرنگار و کارشناس ادبیات کودک و نوجوان در گزارشی که در این‌باره نوشته به این‌موضوع پرداخته است. نیلی در مقاله کوتاه خود با عنوان «آیا خواندن داستان به درس و مشق آسیب می‌رساند؟ داستان بخوانید و باسواد شوید» سراغ چند تولیدکننده و صاحب‌نظر حوزه کتاب کودک و نوجوان رفته و این‌مسئله را با آن‌ها به بحث و گفتگو گذاشته است.

در ادامه مشروح این‌گزارش را می‌خوانیم؛

کتاب‌های درسی، نخستین و جدی‌ترین کتاب‌هایی هستند که بسیاری از کودکان با آن سر و کار دارند. بنابراین این کتاب‌ها می‌توانند نقش بسیار مهمی در گسترش فرهنگ کتاب و کتابخوانی و علاقه‌مند کردن بچه‌ها به مطالعه داشته باشند. کتاب‌هایی که لازم است هرچند سال یک بار، مورد بازبینی و ویرایش قرار بگیرند و با شرایط زمانه همگام شوند. اما واقعیت تلخی که وجود دارد این است که این کتاب‌ها، بچه‌ها را سر ذوق نمی‌آورند و آنها را به کتاب خواندن تشویق نمی‌کنند.

از سوی دیگر، هنوز هم بعضی پدر و مادرها تصور می‌کنند داستان و رمان، بچه‌ها را از درس خواندن باز می‌دارد. در حالی که امروز در بسیاری از کشورهای پیشرفته جهان برای درس دادن به بچه‌ها و آموزش به آنها از بازی و نمایش و موسیقی و قصه استفاده می‌کنند.

در مطلبی که در ادامه می‌آید، به این‌مساله پرداخته‌ام که چرا کتاب‌های درسی جذاب نیستند و خانواده‌ها همچنان تصور می‌خواندن داستان‌خوانی، فرزندشان را از درس خواندن باز می‌دارد.

داستان، اشتیاق به خواندن را افزایش می‌دهد جمال‌الدین اکرمی نویسنده کودک و نوجوان معتقد است اگر کتاب‌های درسی، شادتر و شیرین‌تر باشند، دانش‌آموزان را بهتر و بیشتر جذب می‌کنند و «کتاب شیرین» از دیدگاه او، کتابی است که بچه‌ها در تنهایی خود هم آن را بخوانند و قصه‌هایش را برای خواهر یا برادر خود تعریف کنند.

کتاب یادها و دیدارها تالیف ایرج پارسی‌نژاد که به تازگی از سوی نشر نو به چاپ رسیده، نه صرفا دفتر خاطرات ایرج پارسی‌نژاد، بلکه سندی است موفق که گوشه‌هایی از خلقیات و منش و رفتار جماعتی از کودکان عرصه ادبیات و فرهنگ و هنر ایران را در پنجاه سال اخیر آشکار می‌کند.

نویسنده این‌کتاب، پژوهشگر، تاریخ‌نگار و استاد ادبیات فارسی دانشگاه‌های ژاپن و آمریکاست. او متولد سال ۱۳۱۷ در آبادان است و در این‌کتاب یادداشت‌های خود را از یادمانده‌هایش از سال‌های دراز همدمی و همدلی با دوستانش گردآوری کرده است. او می‌گوید کوشیده در روایت هر خاطره، راستی و درستی را پیش چشم داشته باشد و از خیال‌بافی و قصه‌پردازی معمول در کار بسیاری از خاطره‌نویسان پرهیز کند.

پارسی‌نژاد در مقدمه این کتاب نوشته است:

از روزگار نوجوانی دبستگی به ادبیات و هنر و فرهنگ ایران موجب شد که همهٔ کار و زندگی‌ام با کسانی بگذرد که با این امور سروکار دارند. از این‌رو وقتی با دوستانی که به‌جا مانده‌اند از گذشته می‌گفتم با اصرار می‌خواستند که آنها را بنویسم. اما حقیقت این است که از این کار سر باز می‌زدم. ترسم این بود که مطالب شخصی و پیش‌پاافتاده باشد.

اما دوستان یادآور می‌شدند آنچه بر من گذشته بخشی از تاریخ فرهنگ و ادبیات و هنر معاصر ایران و روشن‌کنندهٔ زندگی و حال و روزگار اشخاصی است که سهمی در آن داشته‌اند و بازگویی آنها می‌تواند برای آیندگان و کسانی که در شرح احوال و زندگی و آثار و خلقیات این افراد کنجگویی دارند سودمند باشد.

کوشیده‌ام که در روایت هر خاطره راستی و درستی را پیش چشم داشته باشم و از خیال‌بافی و قصه‌پردازی معمول در کار بسیاری از خاطره‌نویسان بهره‌برزم و هر جا که لازم بوده جزئیات را هم ثبت کنم. شاید همین خاطرات دیروز است که به زندگی امروز ما اعتبار می‌بخشد.

خواننده کتاب یادها و دیدارها در مطالعه این اثر با برخی از خصلت‌ها و افکار و عقاید نام‌آوران زمانه چون بدیع‌الزمان فروزفر، پرویز نائل خانلری، عبدالحسین زرین‌کوب، عباس زریاب خویی، محمدجعفر محجوب، ایرج افشار، سیروس پرهام، داریوش شایگان،

شاهرخ مسکوب، نجف درویشدیری، نادر نادریور، محمدرضا شفیعی کدکنی، محمدرضا شجریان، بهرام بیضایی، عباس کیارستمی و… آشنا می‌شود و نکته‌های نخوانده و نشنیده بسیاری می‌یابد.

نویسنده در شرح خاطراتش ابتدا از خانواده و کودکی و

شهر آبادان شروع می‌کند و بیش از هر چیزی درباره پدرش میرزا عبدالحجیم، مردی دنیادیده اطلاعاتی دقیقی به خواننده می‌دهد، پدری که تاجرپیشه است و اهل ادب و کتاب، دوستدار اهل فرهنگ و نشست و برخاست با فضلا.

به گفته نویسنده کتاب «مرغ مهاجر» بچه‌ها قصه را دوست دارند و یکی از روش‌های آموزش در دنیا، قصه‌گویی است؛ چه اشکالی دارد معلمان، قصه‌گویی بدانند و در کتاب‌های درسی، قصه‌هایی شیرین و خواندنی گفته شود؟ چه اشکالی دارد اگر بچه‌ها بتوانند آزمایش‌های درسی به جغرافیای هر منطقه و فرهنگ و زبان آن توجه شود؟ چون ممکن است قصه‌ای را بچه‌های شیراز دوست داشته باشند اما همان را کودکان ماکو نپسندند. پس خوب است ما برای بچه‌های کرد یا لر و بلوچ، کتاب‌هایی به زبان و گویش آنها داشته باشیم.

اکرمی براین باور است که در کنار کتاب‌های درسی باید کتاب‌های دیگری هم به زبان و گویش مردم هر منطقه منتشر شود که هماهنگ با فرهنگ و جغرافیا و آداب و رسوم مردم هر منطقه باشد. از سوی دیگر بهتر است فرهنگ‌سازی درستی وجود داشته باشد تا خانواده‌ها به این باور برسند که خواندن رمان و داستان، نه تنها به درس و مشق فرزندان‌شان آسیبی نمی‌رساند که آنها را به خواندن تشویق می‌کند و درک مطلب‌شان را بالا می‌برد و موجب روان‌خوانی آنها می‌شود.

داستان‌های خوب در کتاب‌های درسی معرفی شوند

محمدرضا شمس، نویسنده کودک و نوجوان هم معتقد است باید کتاب‌های درسی از پند و اندرز دست بردارند و لذت کتاب خواندن را به بچه‌ها بچشانند. اصلا همه درس‌ها را می‌توان در قالب

گزارش و تامل؛

خواندن داستان و رمان به درس و مشق بچه‌ها آسیب می‌زند؟

قصه و بازی به بچه‌ها آموزش داد و مدت‌هاست که در نظام‌های آموزشی موفق، روش‌های غیرمستقیم را جایگزین شیوه‌های مستقیم آموزشی کرده‌اند. برای مثال یکی از ناشران، مجموعه‌ای را با عنوان«علوم ترسناک» ترجمه و منتشر کرده تا بچه‌ها بتوانند آزمایش‌های درس علوم را به روشی عجیب و غریب در خانه انجام دهند. طبیعی است که مخاطبان با این مجموعه که قواعد خشک را در هم می‌شکنند و با خواسته و نیاز آنها هماهنگ است، خیلی خوب ارتباط برقرار می‌کنند.

به گفته نویسنده کتاب «پهلوان پنبه»، خواندن کتاب‌های غیردرسی نه تنها به درس خواندن بچه‌ها لطمه نمی‌زند بلکه آنها را به مطالعه بیشتر و بیشتر تشویق می‌کند. اما همچنان در بعضی خانواده‌ها این طرز تفکر اشتباه وجود دارد که خواندن داستان و رمان، وقت تلف کردن است و بچه‌ها را از درس و مشق بازمی‌دارد.

شمس، هدف از آموزش(چه مستقیم و چه غیرمستقیم) را تربیت شهروند خوب می‌داند دانشمند نیست. ما در درجه اول می‌خواهیم اصول شهروندی را به بچه‌ها یاد و شهروندان خوبی پرورش دهیم. حالا تعدادی از این شهروندان خوب هم به نخنگبان کشور تبدیل می‌شوند اما هدف ما در درجه نخست، نخبه‌پروری نیست. ما پیش از هر چیز می‌کوشیم تا فرهنگ را چه در قالب کتاب و چه داستان و رمان و فیلم و پویانمایی با

اصول اولیه زندگی و قواعد و ضوابط شهروندی آشنا کنیم و از آنها انسان‌های بهتری بسازیم.

نویسنده کتاب «خواب و پسرک» در این‌باور است یکی از راه‌های علاقه‌مند کردن بچه‌ها به کتاب، توجه به کتاب‌های درسی است. از سوی دیگر، تعداد شاعران و نویسنده‌های خوب کودک و نوجوان هم کم نیست و خوب است مولفان کتاب‌های درسی بدون تنگ‌نظری و اعمال سلیقه، بهترین داستان‌ها را انتخاب و در کتاب درسی بیاورند.

از سوی دیگر وزارت آموزش و پرورش می‌تواند صفحات پایانی کتاب‌های درسی را به معرفی کتاب‌های خوب و خلاقه اختصاص دهد؛ با این کار هم فرهنگ کتاب و کتابخوانی، گسترش بیشتری پیدا می‌کند هم خانواده‌ها به این باور می‌رسند که باسواد شدن تنها در گرو خواندن کتاب درسی نیست.

هدف از آموزش تنها یادگرفتن الفبا نیست محمد مجری‌سازان طوسی، هم آموزگار بوده هم ناشر. به باور مدیر نشر «ساز و کار» هم خانواده‌ها به اشتباه تصور می‌کنند اگر بچه‌هاشان داستان و رمان بخوانند از درس و مشق خود باز می‌مانند و افت تحصیلی دارند در حالی‌که درست برعکس، دانش‌آموزان اگر به کتاب خواندن عادت کنند و این فرهنگ در آنها نهادینه شود، طبیعتا باهوش‌تر و درس‌خوان‌ترند.

به گفته مدیرعامل «بوکتاب» باغ کتاب، هدف از آموزش و پرورش بچه‌ها، تنها آموزش الفبا یا در سطوح بالاتر دروس تخصصی به بچه‌ها نیست؛ به عبارتی ما نمی‌خواهیم فقط و فقط به تربیت پزشک و مهندس و معلم و پرستار بپردازیم بلکه برانیم تا آداب اجتماعی و مهارت‌های زندگی را به بچه‌ها آموزش بدهیم و از آنها انسان‌های بهتری بسازیم و رسیدن به این منظور تنها با درس و کتاب درسی آن هم در نظام آموزشی فعلی امکان‌پذیر نیست. طوسی بر این باور است که صدا و سیما، آموزش و پرورش و سایر سازمان‌ها و نهادهای مرتبط مسئول فرهنگ‌سازی در این‌زمینه و زدودن این‌باور اشتباه از ذهن خانواده‌ها هستند که خواندن رمان و داستان نه تنها آسیبی به درس و کتاب درسی نمی‌رساند بلکه اخلاق و مهربانی و انسانیت و بسیاری موارد دیگر را به زبان داستانی به آنها آموزش می‌دهد.

تاملی بر چهره‌های صاحب‌نام فرهنگ ایران در «یادها و نام‌ها»

۱۳۱۶) ۱۳۷۵)، فروغ فرخزاد (۱۳۱۳–۱۳۴۵)، سفر به خاور دور، کار در تلویزیون ملی ایران، ساسان صفا (۱۳۲۳)، یدالله رویایی (۱۳۱۱)، شهیرای (۱۲۸۵–۱۳۶۷)، سیدحسن تقی‌زاده (۱۲۵۷–۱۳۴۸)، محمدعلی جمال‌زاده (۱۲۷۰–۱۳۷۶)، مهدی اخوان ثالث (۱۳۰۷–۱۳۶۹)، کار در گروه فرهنگی مرجان، گزارش مجلس بزرگداشت نیما، گزارش خاکسپاری آل‌احمد، سفر به انگلیس کار در بی‌بی‌سی، محمدجعفر محجوب (۱۳۰۱–۱۳۷۲)، پذیرش در دانشگاه آکسفورد، ازدواج، عبدالرحیم جعفری (۱۲۹۸–۱۳۹۴)، ابراهیم گلستان (۱۳۰۱)، بازگشت به وطن، بازگشت به انگلیس–سفر به امریکا، سفر به ژاپن، بیژن مفید (۱۳۱۳–۱۳۶۳)، صادق چوپک (۱۲۹۵–۱۳۷۷)، سفر به شوروی، احسان طبری (۱۲۹۵ _ ۱۳۶۸)، مجتبی مینوی (۱۲۸۱–۱۳۵۵)، عباس زریاب خویی (۱۲۹۸–۱۳۷۳)، علی فاضل (۱۳۰۲–۱۳۸۲)، محمود صناعی (۱۲۹۸–۱۳۶۴)، فریدون آدمیت (۱۲۹۹–۱۳۸۷)، مهدی حمیدی شیرازی (۱۲۹۳–۱۳۶۵)، عبدالحسین زرین‌کوب (۱۳۰۱–۱۳۷۸)، قمر آریان (۱۳۰۱–۱۳۹۱)، شاهرخ مسکوب (۱۳۰۲–۱۳۸۴)، ایرج افشار (۱۲۹۵–۱۳۷۲)، فریدون مشیری (۱۳۰۱–۱۳۷۳)، نادر نادریور (۱۳۰۸–۱۳۷۸)، سیروس پرهام (۱۳۰۷)، اسماعیل رابین (۱۲۹۸–۱۳۵۸)، تورج فرارزند (۱۳۰۵–۱۳۸۵)، حسن هنرمندی (۱۳۰۷–۱۳۸۱)، داریوش شایگان (۱۳۱۳–۱۳۹۷)، پرویز کلاتری (۱۳۱۰–۱۲۹۵)، صفر تقی‌زاده (۱۳۱۱)، محمدرضا شفیعی کدکنی (۱۲۸۱)، بهرام بیضایی (۱۳۱۷)، محمدرضا شجریان (۱۳۱۹–۱۳۹۹)، پرویز مشکاتیان (۱۳۳۴–۱۳۸۸)، عباس کیارستمی (۱۳۱۹–۱۳۹۵)، علی هاشمی (۱۳۱۴–۱۳۹۳)، بهمن بوستان (۱۳۱۴–۱۳۹۳)، رضا قطبی (۱۳۱۸)، ایرج گرگین (۱۳۱۳–۱۳۹۰)، سیروس ابراهیم‌زاده (۱۳۱۶)، حمید صاحب‌جمه (۱۳۱۶)، محمدحسن میرجملیسی (۱۳۱۹)، پرویز دویلی (۱۳۱۶)، سیروس طاهباز (۱۳۱۸–۱۳۷۷)، بهروز برومند (۱۳۱۹) و علی دهباشی (۱۳۳۷).

کتاب یادها و دیدارها به قلم ایرج پارسی‌نژاد در ۳۳۶ صفحه و شمارگان هزار و ۱۰۰ نسخه به‌تازگی از سوی نشر نو به چاپ رسیده است.

فضل پدر از فامیلی که برمی‌گزیند، پیداست. با این همه اطلاعات کمی درباره مادر، خواهران و برادرانش در کتاب وجود دارد، شاید نویسنده ترجیح داده که بیشتر از انگیزه‌اش به ادبیات نویسند و کمتر از زندگی شخصی بگوید. برای همین صفحات ابتدایی کتاب شامل نقل خاطراتی از کودکی، تأثیر پدر، شهر آبادان و دوستان پدر و دوستانی که با آنها در آبادان دمخور بوده است از جمله نجف درویشدیری.

یکی از مسائلی که پارسی‌نژاد از آن به فعالیتش در کودکی در حیطه ادبیات اشاره می‌کند، فروش ناشیانه مجله در آبادان است: «یادم هست وقتی اولین شماره انشریه نوباوگان ایران] را برای فروش به بچه‌ها عرضه کردم آنها ریختند روی سرم و همه را غارت کردند.» (ص ۱۵)؛ هر چند پس از این تجربه به خوبی از عهده فروش شماره‌های بعدی برآمد.

در عین حال پارسی‌نژاد اشاره‌ای هم به معلمان دوران مدرسه‌اش دارد و شیوه تدریس آنها که در پرورش ذوق و گرایش به ادبیات بی‌تأثیر نبوده است: «دبیر تاریخ و جغرافیای ما حسن پستا بود که ما را به خواندن رمان و شعر نو تشویق می‌کرد. هر شاعری که از تهران به آبادان می‌آمد پستا برای او یک مجلس شعرخوانی ترتیب می‌داد. از جمله این شاعران کاربو بود که در آن روزگار شهرتی به زده بود اما امروز از او نام و نشانی باقی نمانده» (ص ۱۸).

در ادامه خاطرات نویسنده به مرگ پدر اشاره می‌کند و مهاجرت از آبادان به تهران و ساکن شدن در خیابانی در میدان ۲۴ اسفند (میدان انقلاب کنونی) پس از آن به سرعت از روایت خاطرات می‌گذرد و به دانشکده می‌رسد و شرح استادان و خاطراتی که با آنها دارد. روایت پارسی‌نژاد از وضع و حال استادانش از صفحات جذاب کتاب است که خواننده را به شوق می‌آورد.

خاطرات پارسی‌نژاد از استادانش با عنوان «دانشکده ادبیات تهران– استادان من» شامل وصفی از حال و تدریس استادانی چون پرویز نائل خانلری است که شارح علاقه خاصی به او دارد و در صفحات دیگر کتاب به این علاقه تأکید می‌کند یا جلال‌الدین همایی دیگر استادش است که در شرح او خوب و بد را با هم می‌گوید: از جمله این اعتقادی «به تجدد در طرح و تقریر مباحث ادبی نداشت».

اسامی معروف و مشهوری در فهرست کتاب آمده که از هر کدام شرح و نکته‌ای گنجانده شده است.

فهرست یادداشت‌ها و خاطراتی که پارسی‌نژاد در این‌کتاب گردآوری کرده، به‌ترتیب عبارت‌اند از:

تولد، پدرم و دوستانش، دوران مدرسه، دانشکده ادبیات تهران _ استادان من، مجلس بزرگداشت نیما، همکلاسان دانشکده، کار در موسسه انتشارات فرانکلین، خاطره‌هایی از استاد نجف، اسماعیل سعادت (۱۳۰۴–۱۳۹۹)، کار در بنیاد فرهنگ ایران، احمد تقضلی

حقى مطرح كرد؛ تسهیلات واردات كاغذ به تعادل قيمتش در بازار می‌انجامد

كنترل كرد؛ البته مقدارى نه كاملاً كم‌الین‌كه هنوز هم فاصله بین قیمت كاغذ دولتی و كاغذ آزادمان تقریباً ۳ تا ۴ برابر است و چنین‌فاصله‌ای منطقی نیست.
یكى از اقدامات اساسی در این‌زمینه این است كه حداقل، كاغذ موردنیاز كشور تامین شود و بازار، بدون كاغذ نماند چون ادامه چنین‌وضعیتی به معنای افزایش نجومی قیمت است.
اهل فن می‌گویند مصرف سالانه ما ۵۰ میلیون دلار است كه چندانالی است ۲۵ میلیون دلاری كه برای این‌مساله اختصاص داده شد، كمی به بهبود شرایط كمك كرد.
این، هم عددی نیست كه نخواستند در بوجه‌های كشور آن را در نظر بگیرند. اگر فرهنگ به معنای كتاب برای دولت مهم باشد، هیچ‌وقت به این‌جا نمی‌رسیم كه كاغذ توسط بخش خصوصی را در دستور كار قرار دهد.
گفته می‌شود كه دولت در كارها دخالت نكند بله. اما بچه‌ای تصدی و دخالت، باید تسهیل ایجاد كند. به‌هر روی برقراری تعادل بین كاغذ دولتی كه توسط ارشاد و اتحادیه ناشران تامین می‌شود و كاغذ آزاد، می‌تواند به كاغذ وارد كرده‌اند، مذكوره شود و ارز دولتی به آن‌ها داده

كه اشاره كردم، عدد بسیار بالای است. اگر اشتباه نكنم، مصرف كاغذ تحریر و روزنامه ما در طول سال، ۵۰۰ هزار تن است. اما خب، دیدگاه‌ها در این‌زمینه با هم متفاوت‌اند؛ به‌ویژه با هشدارهای محیط زیستی درباره مساله كم‌آبی كشور. من نه می‌گویم باید حتماً روی تولید داخلی كاغذ اصرار كنیم و نه این‌كه واردات را سببى بگیریم و از كنارش بگذریم.
مدیر انتشارات كنایستان در ادامه گفت: اولین راهكار پیشنهادی‌ام برای وضعیت فعلی كاغذ، این است كه دولت برای خودش تعیین تكلیف كند كه می‌خواهد در زمینه تولید كاغذ به خودكفایی برسد یا نه. یعنی سنگ‌های خود را او بكند كه آیا می‌خواهم هزینه‌های خودكفایی را بپردازم یا نه. ما در تكنولوژی تولید كاغذ می‌لنگیم چون این‌تكنولوژی قدیمی است. به‌همین‌دلیل هم كه كیفیت كاغذ تولیدی‌مان خوب نیست. چون صنعت كاغذ، صنعت پربانی است و آب زیادی لازم دارد. دومین مساله این است كه بالاخره، واردات كاغذ كه از چندانال پیش آغاز شد، مقداری از فضای لجام‌گسیخته بازار این‌محصول كاست و قیمت‌گذاری را

محمد حقى مدیر انتشارات كنایستان درباره مشكلات بازار كاغذ ناشارن گفت: با تكيه زیاد بر مساله كاغذ، مسائل دیگر را فراموش می‌كنیم و گویی از متغیرهای دیگری كه بر قیمت كتاب تأثیر دارند، غافل می‌شویم. قیمت ناوستان با ساماندهی مساله كاغذ، تا حدودی دولت این‌كارالا را كنترل كند اما این، تنها عامل تأثیرگذار نپود.
هزینه زینك در چاپ اول يك‌كتاب، تقریباً با قیمت چاپ اول كتاب برابری می‌كند. در صورتی كه پیش‌تر قیمت زینك، چهارچهارم قیمت كتاب بود اما الان با آن برابری می‌كند. یا همین‌طور كاغذ گلاسه كه آن‌هم دچار افت قیمت شده است. بنابراین در ابتدای امر باید این‌سرفصل را مدنظر قرار داد كه دولت باید برای اقلام مورد نیاز تولید كتاب چه بكد؟

وى افزود: در حال حاضر با دوسهمدل مواجهه با مساله كاغذ روزبرو هستیم. ظرفی، كاغذ محصول راهبردى تولید كتاب است چون كتاب‌های درسى و روزنامه‌ها و بسته‌بندى‌ها و در كل، همه‌چیز را شامل می‌شود. یعنی سرنام مصرفى كشور درباره این‌شاخه‌ها

اخبار

به همت پردیس تئاتر تهران

«پرده متبرکه» در سطح شهر تهران گسترده می‌شود

«پرده متبرکه» به همت پردیس تئاتر تهران طی روزهای ۱۵ تا ۱ مهر در سطح شهر تهران برگزار می‌شود.

به گزارش امتیاز،

رییس پردیس تئاتر تهران ضمن اعلام خبر فوق تصریح کرد: برنامه «پرده متبرکه» یکی از چندین برنامه پیش بینی شده پردیس تئاتر تهران در ایام سوگواری ماههای محرم و صفر است که به همت هنرمندان پرده خوان و با نگاه به پاسداری یکی از قدیمی‌ترین شیوه‌های نمایش انفرادی در کشور برگزار می‌شود. وی افزود: «پرده متبرکه» طی روزهای دهم تا پانزدهم مهر از ساعت ۱۰ تا ۱۹ در مراکز متعدد سازمان فرهنگی، هنری شهرداری تهران واقع در ۲۲ منطقه شهر تهران برگزار می‌شود. عالم بخش با اشاره به برگزاری برنامه‌های مفصل در طول ایام محرم و صفر سال جاری افزود: این برنامه‌ها با رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی و در اکثر موارد از طریق فضای مجازی اتفاق افتاد که امیدواریم در محرم و صفر سال آینده با مهار ویروس منحوس کرونا بتوانیم برنامه‌های مفصل‌تری با حضور عاشقان خاندان عصمت و طهارت برگزار کنیم.رییس پردیس تئاتر تهران در

خاتمه از تمامی علاقه‌مندان هنر کهن پرده خوانی دعوت کرد تا برای استفاده از برنامه «پرده متبرکه» در زمان اعلام شده به مراکز سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران مراجعه کنند.

در رونمایی از کتاب «خانه عمو حسین» مطرح شد **ماجراهای حرف یک توتل مهم در دل جنگ** «خانه عمو حسین» یکی از تازه‌های انتشارات سوره مهر است که این روزها و در هفته دفاع مقدس وارد بازار کتاب شده است. این کتاب با حضور مصطفی زمانی‌فر نویسنده و عوامل انتشارات رونمایی شد.

داستان خانه عمو حسین، روایت واقعه رزمندگان بزدی در خط پدافندی کوشک یا منطقه پاسگاه زید است، که در ۲۵ مهرماه ۱۳۶۳ مورد حمله و تک غیرمنظره رژیم بعثی قرار می‌گیرد و یزدی‌ها با دفاع جانانه و ابتکارات قهرم، مقابل تک رژیم بعثی و عراق ایستادند و به آنان اجازه پیشروی ندادند.

زمانی‌فر درباره سوزهای که در کتاب به آن پرداخته‌است گفت: دفاع مقدس در دل خود یک سری وقایع و حوادث دارد که شاید کسی به آن نپرداخته، چرا که این حوادث و وقایع در تاریخ دفاع مقدس استان‌ها مخفی بودند. وقایع مربوط به استان‌ها، تیپ و لشگرهای استان‌ها که در دفاع مقدس نقش داشته‌اند مخفی مانده و افراد از آن‌ها مطلع نیستند. بهتر دیدم به سراغ موضوعات دفاع مقدس در استان بزد بروم و ببینم کدام یک از آن‌ها مهم‌تر است و کدام اثرگزار بیشتری دارد. واقعه پانک زید، یک مقطع جذاب و جالب بود و من از قبل با آن آشنا بودم و تصمیم گرفتم این واقعه را بازخوانی و روایت کنم. یک مقطع قابل توجه و برجسته کتاب موضوع توتلی است که در آن منطقه کُند می‌شود و در این واقعه مورد استفاده قرار می‌گیرد، ان‌شاءالله توانسته باشم خوب به آن پرداخته باشم. به گفته نویسنده کتاب پژوهش‌های اولیه این کتاب چهار سال به طول انجامیده است تا در نهایت به روایتی روان، دلنشین، ساده و همه‌فهم از واقعه پانک زید درآمده است. واقعه‌ای که محسن رفیق‌دوست، وزیر وقت سپاه آن زمان نیز، لقب پیروز را به افراد تیپ ۱۸ الغدیر که این رشادت را رقم زده‌اند، داده است. یکی از انتخاب‌های مهم برای هر کتاب، نام آن کتاب است؛ زمانی‌فر درباره چرایی انتخاب نام «خانه عمو حسین» برای کتاب خود گفت: در اردکان بزد پسرمردی به نام حسین میرجهانی زندگی می‌کرد که البته او در سال ۹۷ به رحمت خدا رفت. در جبهه بچه‌های یزد به او عمو حسین می‌گفتند. آقای میرجهانی در این منطقه نقش اصلی را در کندن توتل داشتند، که مزیت‌های او و این را که چرا آنجا کُنده شده است خواننده در کتاب می‌تواند بخواند. عمو حسین در خانه خودش کار می‌کند و خانه او همان توتل است. به همین دلیل این نام را برای کتاب انتخاب کردم. این نویسنده دفاع مقدس همچنین اظهار کرد: با توجه به موضوع کلیشه بودن کتاب‌های دفاع مقدس، با در نظر گرفتن محور اصلی روایت‌ها که استقرار تیپ ۱۸ الغدیر در منطقه و پانک زید بوده است، دیگر روایت‌ها را حول همین محور اعلام، با حفظ سادگی و اصالت آن‌ها تنظیم کرده و با اندکی پرداخت برای خارج شدن روایت از حالت خام آن را عرضه کرده‌ام، تا روایت را از فضای کلیشه و مباحثی که می‌بینیم بعضاً در کتاب‌های دفاع مقدس تکرار می‌شوند و آن‌ها را خیلی خواندنی نمی‌کند، دور کنیم.

زمانی‌فر درباره مخاطب «خانه عمو حسین» بیان کرد: در کارهای دفاع مقدس اگر بخواهیم نگاه جناحی داشته باشیم، کتاب به دست قشر خاصی می‌رسد، کامیانه الا ن همین‌طور است، مگر اندک کتاب‌هایی که اسم و رسم پیدا می‌کنند و روی آن‌ها تبلیغ انجام می‌شود و به دست افراد زیادی می‌رسند و واقعا جدای از قشر ارزشی‌مان که افراد معتقدی هستند، آن‌هایی که غیر از این قشر به سراغ کتاب‌های دفاع مقدسی می‌روند و آن‌ها را می‌خوانند، اکثرا راضی هستند.

به نظرم خانه عمو حسین نیز باینبکه حالت تاریخی دارد، ولی از روایت خشک و خسته‌کننده فاصله گرفته‌است، مخاطبیش عام است. قشر جوان و بزرگسال به‌صورت عام، می‌توانند این کتاب را بخوانند.این نویسنده همچنین بیان کرد: دوستان شدن طراحی جلد و ترکیب رنگی و نوع کاغذ و تابیوگرافی روی جلد که در ظاهر نمایی می‌توان آن‌ها را کاشانه کرد، بسیار زیست‌کنشیدند؛ و جزء محاسن کار است، اگر یک مجموعه دست به دست هم ندهند هیچ وقت یک کتاب خوب تولید نمی‌شود.